

EL GAT I EL RATOLÍ

*Text, cançons i veu: Griselda Fornós López
Il·lustracions: Àngels Cid
Productor de veu: Leandro Guffanti
Editor de vídeo: Marc Font*

*“El ratolí que té molta gana,
Vigila amagat, els passos del gat.
Haurà de rumiar com solucionar
Tots els seus problemes abans de sopar”*

Uns ulls molt vius vigilaven amb prudència des d'un raconet. De mica en mica el morret del ratolí amb uns bigotets ben drets, sortia ensumant l'aire.

Tota cautela era poca. Ho havia après després de rebre un cop d'escombria, en la seva darrera excursió al rebost. Uixxxx, havia tingut la cueta adolorida una setmana sencera. No va ser gens agradable!

Havia topat amb la mestressa de la casa que al veure'l, va començar a fer uns crits esgarrifosos.

- Un ratolí! Ajudeu-me!

Ell, com no s'ho esperava, va tenir un ensurt tan gran que li va semblar que el cor li sortiria disparat del pit. Va arrencar a correr però, no va ser prou ràpid i l'escombria va caure al damunt de la seva cua.

- Fora ratolins de casa meva! Té, té i té!

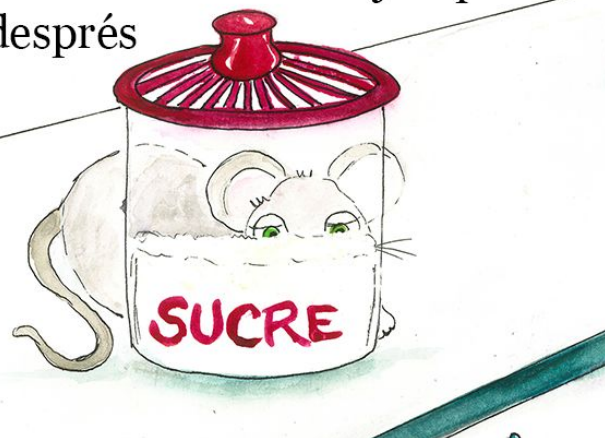
Afortunadament no havia perdut la cua!
Us imagineu ser un ratolí escuat?

Per culpa d'aquesta trobada tan poc agradable,
la mestressa va decidir posar un gat dins de la casa. Ara sí
que ni amb motxilla i piolet era possible fer la travessa
de la cuina al rebost.

Aquell maleït gat era molt llest i ràpid però el ratolí va
decidir que allò s'havia d'acabar.

Va anar deixant un rastre amb trossets de menjar que
s'havia posat dins la boca i després
es va amagar rere un pot
de sucre esperant al gat.

Uns segons després, el gat va entrar de forma despreocupada a la cuina i es va quedar clavat al veure el menjar a terra.

- Quina poca vergonya té aquest ratolí!
Però com s'atreveix a passejar-se davant del meus bigotis?

- Mixuuuuuu! Que no em veus?

El gat es va ajupir a terra per començara a ensumar quan de sobte, un got ple d'aigua li va caure al damunt deixant-lo ben xop.

Xofff!

- Marrameu! Meuuu!
Fuuuu! Meuuuuu!

Quin bot! Allò sí que no s'ho esperava i que gelada estava!
Va fugir just quan entrava la mestressa pel terrabastall
i la trencadissa de vidres.

- Jajajaja- reia el ratolí.
- Mixito! Es pot saber que has fet? Ja et pots amagar perquè si t'arreplego rebràs de valent! Mira que trencar el got que havia deixat sobre el marbre!

El gat amagat sota el llit se sentia molest i desgraciat.
Molest per haver picat en el parany del ratolí i desgraciat
perquè quan el trobés la mestressa, segur que el
renyaria de valent!

Més tard, encara amb el pèl humit, es va adormir en un racó de l'habitació. Somniava que un ratolí tan gros com ell li feia: - Tssss, tssss! i no vegis si feia por!

Va obrir un ull i amb sorpresa es va trobar al seu davant el ratolí que posat de puntetes sobre les potetes del darrere, li deia a cau d'orella:

- Em dic Xurri. Si tu m'ajudes, jo t'ajudaré.

I li va explicar el seu pla.

A l'hora de sopar la mestressa era a la taula i de sobte el ratolí va creuar el menjador. El gat va arrencar a córrer al seu darrera, fent meus i maus com un boig.

- Meuuu, mauuuu, meuuu, miauuuu! Grrrrrrr!

*“El Mixo que corre perseguint al Xurri
Està fent comèdia, és un gat molt murri.
Segur que la història té un final feliç,
El Mixo i el Xurri són un bon equip”.*

Quan el ratolí va estar cansat, es va amagar en un cau minúscul i va xiuxiuejar:

- Ja està Mixu!

Aquella nit, el gat va rebre un suplement de tonyina. Quan la mestressa va ser al llit, el gat va anar al davant del cau i va dir:

- Ep, Xurri! Ja pots sortir!

Tots dos van seure al davant de la menjadora i van sopar junts.

Tot d'una, el gat li va dir fluixet:

- Per favor, series tan amable de rascar-me darrere l'orella? Em pica molt i no m'arribo.

El ratolí no es refiava del tot però, va rascar l'orella del gat. Tenia un pèl molt net i suau i roncava molt fort i el Xurri va descobrir que era agradable recolzar-se al seu costat i adormir-se amb aquell so!

A partir d'aquella nit, va quedar signat un pacte de pau.

En Xurri, passat un temps, va conèixer a la ratolina Tina i es va enamorar d'ella.

La ratolina Tina, amb timidesa,

li estovava al Mixo

cada dia el coixí

de dormir i el

despertava aviat

perquè pogués

fer companyia a

la mestressa

mentre esmorzava

i així aconseguia una mica d'embotit que sempre és bo!

La Tina i en Xuri van tenir 10 ratolinets. Els menuts li deien tiet al Mixu i escoltaven embadalits les seves històries de quan era un gat de carrer.

Era el seu heroi i els observava en les seves malifetes, sempre els pogués atrapar la mestressa.

Si ella apareixia, el Mixo els agafava amb la boca, com si se'ls anés a cruspir i després els deixava anar vora el cau tot renyant-los amb molta tendresa per la seva imprudència.

Quan feia molt, molt però, molt de fred, en Mixu, la Tina, el Xurri i els 10 ratolinets dormien tots plegats.

Fent servir la intel·ligència en lloc de la força, el gat va aconseguir tenir una casa on viure, una feina assegurada, i una família nombrosa de ratolins que l'estimava amb tot el cor.

I conte que s'acaba, rondalla que comença.

*“El Mixu, la Tina, el Xurri i els nens
Viuen contents i s'estimen fa temps.
Es cuiden, s'abracen i juguen tots junts.
Quins meravellosos somriures peluts”*